

на прахът му! И дано бъде съдено да кажат за васъ тъй,
и да кажатъ още — че вий сте живели нещастно, но делата ви
огриватъ щастнето на другите. И ако Богъ не ви възможе изпы-
ненне на свои дела, не малко щастно е пакъ да се наследите отъ
делата на поета — отъ неговата Книга на весните и Книги
за смъртта на Свръчовска.

Книгата на песните е саян пролетъ! Небето нахъ нех е, като
теменуга, модро и ясно и никакъ си очудено — или отъ зрачата
долу по пъстрата земя, или тамъ-же отъ тежките облаци на при-
летата буря; а зенята е оинчена съ люлява, ясно, зоръсила
а за това по-малки теменужки, кичори жетковски цветове. Но ка-
татъкъ си направени безвъзвено изпариси — стречи на гроба на
укрени кавали и жиня въ смъртта любови, а още по-кататъкъ, въ
драслатената на южня знои, се върши палама и простора нейна
въ купинакъ къмъ тъмнолистна боръ на северъ. Зенята е пре-
менна за сватба и поглежда откъде ще се западе явлото —, а сла-
вей пей и се вриова и дрозда му приглася, направенъ надъ гъзо-
дово дало ~~днѣтъ~~ ~~днѣтъ~~ вече излупенито малка, — и жетковски
вече надува флауто си въ шубрака на широкоперестите ле-
нини и малигата, хобов въ оркестра на пролетъта, меланхолично
свѣй извѣй и затрепти, каточе се оплаква, и оплаква и нека да
каже: Защо? Защо е всичко това? И лани беше тъй, а лани тебе
реката буйна и бистра . . . и пресъхна, и нѣрѣте киваха по гле-
нисклите бари, и папушка рови съ дълтъгъ клокъ въ розвата зена
да нѣсно червей отъ тамъ!" — Е, то що? Е, то що? Отговори
чваристо и пѣстро синигерче: Нека да е тъй! Е, то що?

Омаз во сѣрието лей
дѣлътъ на пролетъта,
нѣхъ хрести нѣйде славей пей —
и тъжна му е песенята.

И лее той за пролетъта,
за дивенъ дѣлъ на май . . .
Тѣй дивенъ както любовята —
че както нея малко трай.

И който, като авлигата, е тъмно настроенъ и пролетъта не му е
радостъ, а тъжно безвиль, нека не слуша песенята на зрелтъта